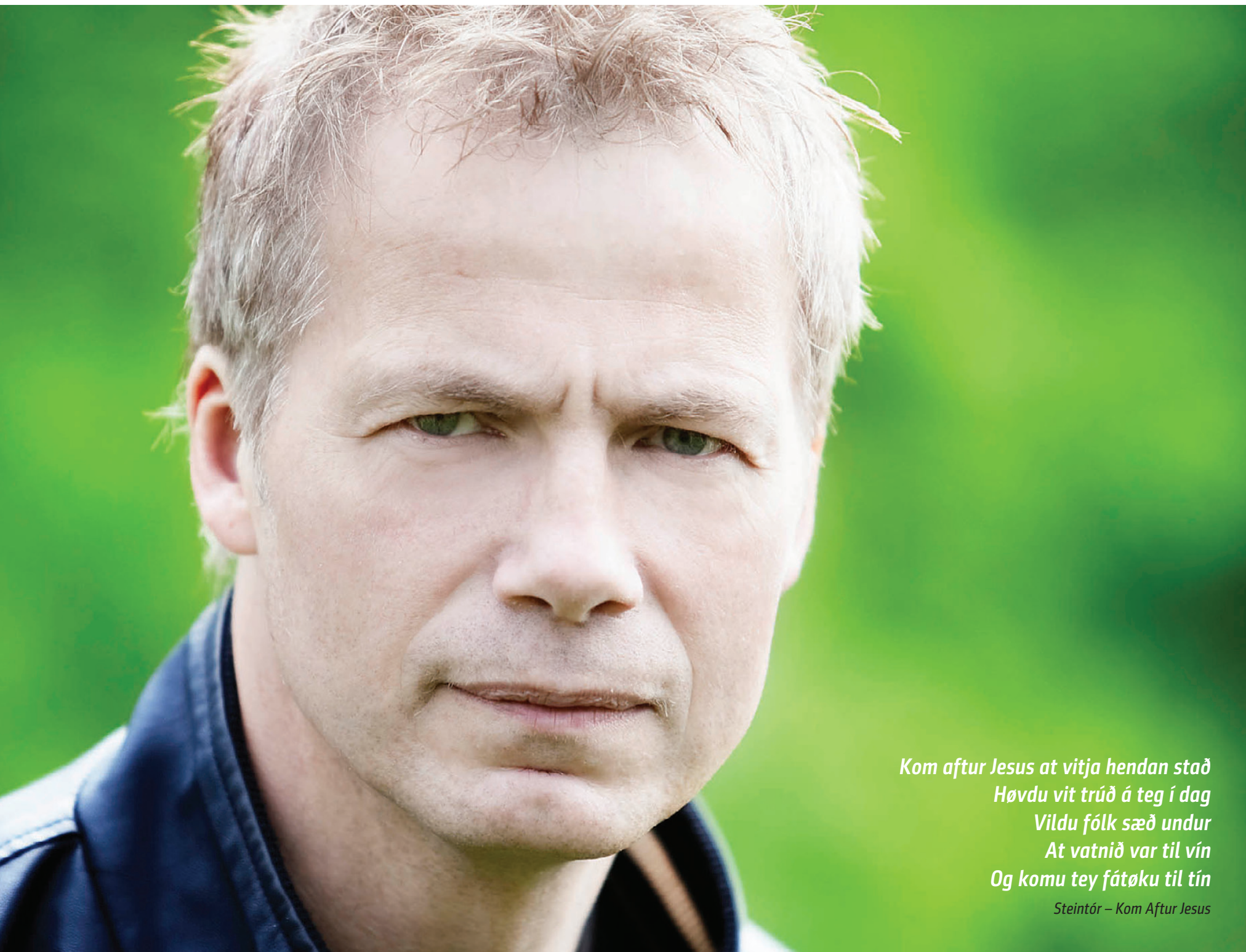

*Kom aftur Jesus at vitja hendan stað
Høvdu vit trúð á teg í dag
Vildu fólk sæð undur
At vatnið var til vín
Og komu tey fátøku til tín*

Steintór – Kom Aftur Jesus

MYND: BÁRÐUR LYDERSEN

dómsárini. Og vit hava framvegis eitt gott vinaband. Tískil dugi ikki rættuliga at síggja nakra meining at gevast við Frændum, hóast tað gerst longri millum konsertirnar, og ongar ítøkiligar fløguætlanir eru.

Hvat lag hjá tær heldur tú hefur havt størsta ávirkan í Føroyum?

– Tað lættasta vildi nokk verið at sagt Føroyar. Men Eros hefur oftani verið orsök til bæði frígðjari og kærleika. Og kanska hefur Lívsmynd onkustaðni fingið fólk at standa saman um vónina og syngja um frið í heiminum. Og kortini, so havi eg hug at halda, at sangirnir, sum veruliga raka barnahjartað, skapa ta allarstørstu meiningina.

Tað er eingin loyna, at Frændur hefur havt ómetaligan stóran týðning fyri føroyska tónleikalívið. Tú hefur skrivað eina ørgrynnu av teimum løgunum, sum í dag eru fólka-ogn. Hvussu kennist tað?

– Kenslan er sjálvandi ymisk. Oftani hugsu eg ikki um nógvar av sangunum, sum meira ella minni hava fingið sitt egnu lív. Men sjálvandi eri eg glaður fyri ta viðurkenning, sum eg, við mínum gávum sum sangskrivari, havi fingið

av Føroya fólki. Men eg verði ongantið heilt nøgdur og eri næstan noyddur at halda fram at yrkja og skriva, hóast tað als ikki er nøkur sjálvfylgja, at fólk skulu geva sangunum ans.

*Tú smíða vildi vónir og tíðarbilið grípa
Meiningin tú hevði við árunum er slípað
Stilla gamla sendaran sum í tínum degi skróvar
Tað er ein annar boðskapur samtíðin nú bjóðar*

Steintór – Klókari Við Tíðini

Tá ið Frændur byrjaði, hevði tú so væntað, at sangirnir fóru at fáa so stóra undirtøku?

– Tað er so langt síðani nú, men eg haldi meg minnst, at sjálvsálitið var gott, og eg trúði veruliga, at Frændur var eitt kall. Men orsøkin til ta stóru og fólksligu undirtøku sum seinni varð, hevði ongin okkara ímyndað sær. Ivaleyst er tað grundin til at so varð.

Er nakað lag, sum tú heldur er betri ógjørt ?

– Ja, tað er tað helst. Hinvegin eru

flestu sangirnir tíðartídnur í eini útgávu, sum fær sitt egnu lív, og sum listarmaðurin má sleipa og hava við sær inn í framtíðina. So verður tað nokk eisini við hesi nýggju fløguni. Her eru sangir, sum eg noyddist at tveita av

mær. Eisini fyri at koma víðari í míni sangskrivning.

Hvat er størsti munurin á at skriva sangir nú, í mun til í byrjanini av Frændum?

– Við árunum so verður størri partur av lívinum ein farin tíð. Tað minskar burturav míni egnu framtíð, men kortini kann gerandisdagurin vera innihaldsríkur og lívið meiningsfult. Men óansæð hvussu nógv vit syngja og skriva um at virðismeta lötuna og liva í núnum, so sleppa vit ikki undan dag-

ligu áminningina um, at tíðin rennur út, og at vit sum menniskju skulu liva bæði intenst og friðsælt. Kalla tað bara sorgblíðni ella nostalgi. Tá eg sum blaðungur skrivaði sangir, var lívið markleyst, og eg visti heldur

ikki, hvønn vegin framtíðin bar meg. Nú kann eg vera eitt sindur meira afturlítandi. Um maðurin slípast á lívsins hvørvilleini, nýtist pennurin ikki at gerast óhvassur. Kanska bara eitt sindur slitin.

Tú ert faðir at óteljandi hittum í Føroyum. Er tað so ikki eitt ávíst trýst á tær, tá ið tú skalt útgeva nýggjar sangir, og ert tú nervøs fyri hvat fólk fara at siga?

– Jú, tað havi eg eisini allarstørstu virðing fyri. Men um eg royni at skriva soleiðis, at øll skulu verða nøgd, so kann eg næstan vera vísur í, at ongin dámar fløguna. Fyrst og fremst má eg verða trúgvur yvirfyri mær sjálvum og skriva sangir um tað, sum eg veruliga havi uppi hjartað.

Hvat heldur tú fólk vænta av tínari fløgu?

– Vónandi er tað soleiðis, at fólk vænta sær okkurt gott av fløguni, og at tey ikki verða vónbrotin.